

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DVADESET I OSMA NEDJELJA KROZ GODINU

ŠTO IMAŠ,
PRODAJ
I IDI ZA MNOM!

LISTOPAD

**Ned 13. DVADESET I OSMA NEDJELJA
KROZ GODINU;
Eduard, Edo; Hugolin, Hugo**

Pon. 14. Kalist; Ljeposlav; Divna
Uto. 15. **Terezija Avilska**; Rezika; Valter
Sri. 16. Hedviga; Marija Margareta
Alacoque
Čet. 17. **Ignacije Antiohijski**; Vatroslav
Pet. 18. **Luka evanđelist.**; Lukša;
Svjetlovid
Sub. 19. Pavao od Križa; Ivan Breb. i Izak

Naslovnica:

Slika preuzeta s: <https://www.hilp.hr>

mihael

27/2024.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela
MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVIII. (2024.), broj 27 (617); dvadeset i
osma nedjelja kroz godinu, 13. listopada 2024.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan,
tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana,
tel.: 22 715, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

mihael

MEDITACIJA

Slobodni i lagani 3

SLUŽBA RIJEČI

XXVII. NEDJELJA KROZ
GODINU

ČITANJA

Što imaš, prodaj i idi za mnom! 4

HOMILIJA

A onda dođi i idi za mnom 8

KATEHEZA

Bogatstvo i siromaštvo 10

Mora li čovjek biti podložan
Božjem Zakonu? 13

Mali vjeronaučni leksikon 16

MEDITACIJA

Dar evanđeoske uzajamnosti 15

SPOMENDAN

Pavao od Križa 19

NAŠI POKOJNI 20

PRIČA

Sveti Petar i dobra kršćanka
na vratima raja 22

Slobodni i lagani

Imao je dobre namjere, to se ne može poreći. Marko nam kaže da je bio bogataš, Matej (19, 16-22) dodaje da je bio mlad, a Luka (18,18-23) nas podsjeća da je bio uglednik, izgrađena i ugledna osoba. Čovjek koji prilazi Isusu s pitanjem koje otkriva njegovu želju i potragu.

Religiozan život toga čovjeka je besprijekoran i Isus, na njegovo pitanje, traži nešto više. Nije dovoljno poštovati zakone i slijediti zapovijedi. Isus traži potpuno odvajanje od materijalnoga: „Što imaš, prodaj“ (Mk 10, 21). Učitelj traži da učinimo taj korak radi bratstva („*podaj siromasima*“) i da bismo ga slijedili („*idi za mnom*“). Svrha siromaštva koje Isus traži od nas jest dijeljenje s drugima i da bismo ga lakše slijedili. Nije važno ono što posjedujemo, nego ono što dijelimo.

Nije važno sudjelovanje u religioznim obredima, nego s kolikom lakoćom slijedimo Isusa.

Želio bih istaknuti kako Isus izokreće bogataševo pitanje.

On pita što treba „*činiti da baštimo*“, dok Isus preusmjerava pozornost u smjeru „*podijeliti da slijedimo*“. To su dva različita stajališta, koja se temelje na dvije različite i suprotne logike. Jedna je religiozna logika osvajanja, kojom se zavaravamo da je dovoljno činiti dobra djela da bismo sigurno zadobili život vječni; druga je Isusova logika, koja nas uči da sve ostavimo i predamo život u njegove ruke.

Evandelist nam ne donosi što je čovjek odgovorio, nego samo to da „*ode žalostan jer imaše velik imetak*“ (Mk 10, 22).

Pogađa me ta tuga. Taj je čovjek bio mlad, bogat, radio je važan posao, ali odlazi tužan. Riječ koja ga je dotakla nije ga ostavila ravnodušnim i distanciranim. Dopustio je Isusovu pozivu da ga ražalosti.

Tuga toga čovjeka tuga je onoga koji nije uspio otići do kraja.

To je tuga onoga koji na sve načine pokušava gurnuti devu kroz iglene uši: možemo stiskati devu ili širiti iglene uši, ali nećemo uspjeti.

To je tuga onoga koji nije imao hrabrosti vjerovati i prepustiti se Isusovoj riječi.

Hrabro, dragi prijatelji! Učitelj nas poziva na lakoću, da posložimo svoje srce, posložimo prioritete, izaberemo Njega. Sve ostalo je, kako kaže Petar, otpad.

Prvo čitanje: Mudr 7, 7-11

Ništa ne cijeni bogatstvo u usporedbi s mudrošću.

Čitanje Knjige Mudrosti

Pomolih se i razbor dobih;
zavapih i primih duh mudrosti.
Zavoljeh je više nego žezla i prijestolja
i ništa ne cijeni bogatstvo u usporedbi s njom.
Nisam je htio uspoređivati ni s draguljima,
jer je sve zlato pred njom kao malo pijeska,
a srebro je prema njoj kao blato.
Ljubio sam je više od zdravlja i ljepote
i zavolio više od svjetlosti,
jer njezin sjaj bez prestanka svijetli.
A s njome su mi došla sva dobra
i od ruku njezinih blago nebrojeno.

Riječ Gospodnja

Govornik riječi ovoga odlomka jest kralj Salomon, poznat po svojoj mudrosti. Iz početnih riječi „Pomolih se i razbor dobih“ doznajemo da mudrost o kojoj govori nije nešto što bi mu bilo prirodno kao osobi, ili dano zajedno s kraljevskom titulom. Mudrost je Salomon dobio jer ju je izmolio. Drugim riječima, to je mudrost koja dolazi od Boga te se zato ne može uspoređivati s nikakvim drugim blagom.

U recima koji prethode ovom odlomku Salomon za sebe kaže da je smrtnik kao i svi te po ničemu nije poseban u odnosu na druge ljude, koji svi dolaze i odlaze s ovoga svijeta na isti način - rađajući se i umirući. Ipak, duh mudrosti kojega je dobio izdigao ga je iznad ostalih, ali samo da bude primjer drugima u tome da svatko na koncu nalazi ono što traži.

Otpjevni psalam: Ps 90, 12-17

Nasiti nas smilovanjem svojim da kličemo!

Nauči nas dane naše brojiti
da steknemo mudro srce.

Vrati se k nama, Gospodine!

Ta dokle ćeš?

Milostiv budi slugama svojim!

Jutrom nas nasiti smilovanjem svojim
da kličemo i da se veselimo
u sve dane!

Obraduj nas za dane kad si nas šibao,
za ljeta kad smo stradali!

Neka se na slugama tvojim
pokaže djelo tvoje
i tvoja slava na djeci njihovoj!

Dobrota Gospodina, Boga našega,
nek bude nad nama!

Daj da nam uspije djelo naših ruku,
djelo ruku naših nek uspije!

Psalam 90 tradicionalno se pripisuje Mojsiju.

U današnjem otpjevnom psalmu imamo samo drugi njegov dio koji po svom sadržaju ima oznake opće mudrosne literature. Ne aludira se ni na jedan poseban događaj iz Mojsijeva života, nego se s elementima jadikovke izriče općenita molitva za dobar uspjeh rada i nagradu za podneseni trud i muku.

Riječ je prema tome o općoj mudrosnoj poruci svakom čovjek da sebi posvijesti prolaznost zemaljskog vijeka te da nastoji živjeti u zajedništvu s Bogom koje nikad ne prolazi.

Drugo čitanje: Heb 4, 12-13

Riječ Božja prosuđuje nakane i misli srca.

Čitanje Poslanice Hebrejima

Živa je riječ Božja i djelotvorna; oštija je od svakoga dvosjekla mača; prodire dotle da dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca. Nema stvorenja njoj skrivena. Sve je, naprotiv, golo i razgoljeno očima Onoga komu nam je dati račun.

Riječ Gospodnja

Na početku Poslanice Hebrejima govori se o tome kako je Bog više puta i na više načina govorio očima po prorocima, a u ove dane je progovorio u Sinu po kome je sve stvorio (usp. Heb 1,2-3).

Odlomak današnjeg drugog čitanja u kojem se govori o Živoj i djelotvornoj Riječi Božjoj ima sličan uvod.

Naime, u redcima koji neposredno prethode ovome odlomku govori se o Jošui koji je uveo narod u Obećanu zemlju, ali to nije bio onaj pravi i konačni Počinak u Bogu, nego samo njegova slika. Konačni Počinak nalazi se u Isusu Kristu kao što se u njemu nalazi i punina Božje objave.

Stoga se živa i djelotvorna Riječ Božja o kojoj se govori u ovome odlomku može shvatiti u čitavoj dinamici Božje objave od one po prorocima do one u Sinu u kojem se Bog potpuno objavio i u kojem svako stvorenje tek spoznaje i samoga sebe.

Komentar 1., 2. čitanje i psalam: Služba riječi269/12

Evandjelje: Mk 10, 17-30

Što imaš, prodaj i idi za mnom!

Čitanje svetog Evandjelja po Marku

U ono vrijeme: Dok je Isus izlazio na put, dotrči netko, klekne preda nj pa ga upita:

„Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni?“

Isus mu reče:

„Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar doli Bog jedini! Zapovijedi znadeš: Ne ubij! Ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmi! Poštuj oca svoga i majku!“

On mu odgovori:

„Učitelju, sve sam to čuvao od svoje mladosti.“

Isus ga nato pogleda, zavoli ga i rekne mu:

„Jedno ti nedostaje! Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom.“

On se na tu riječ smrkne i ode žalostan jer imaše velik imetak.

Isus zaokruži pogledom pa će svojim učenicima:

„Kako li će teško imućnici u kraljevstvo Božje!“

Učenici ostadoše zapanjeni tim njegovim riječima. Zato im Isus ponovi:

„Djeco, kako je teško u kraljevstvo Božje! Lakše je devi kroz ušice iglene nego bogatašu u kraljevstvo Božje.“

Oni se još većma snebivahu te će jedan drugome:

„Pa tko se onda može spasiti?“

Isus upre u njih pogled i reče:

„Ljudima je nemoguće, ali ne Bogu! Ta Bogu je sve moguće!“

Petar mu poče govoriti:

„Evo, mi sve ostavimo i pođosmo za tobom.“

Reče Isus:

„Zaista, kažem vam, nema ga tko ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili majku, ili oca, ili djecu, ili polja poradi mene i poradi evandjelja, a da ne bi sada, u ovom vremenu, s progonstvima primio stostruko kuća, i braće, i sestara, i majki, i djece, i polja – i u budućem vijeku život vječni.“

Riječ Gospodnja

Idi i što imaš, prodaj, a onda dođi i slijedi me! (usp. Mk 10,21)

Evandjelje današnje nedjelje donosi središnji tekst o odnosu prema bogatstvu i ponašanju onoga koji traži vječni život.

Izveštaj se sastoji od tri dijela koja su u početku vjerojatno bila odvojena:

susret s bogatim čovjekom;

dijalog između Isusa i učenika o bogatašima i spasenju;

drugi dijalog o odricanju i nagrađivanju.

Evandeoski odlomak je usmjeren bilo onima koji sabiru materijalno bogatstvo bilo onima koji su duhovno bogati, sigurni u svoju dobru savjest i vjernost prema Bogu.

Glavna pouka čitave zgrade je da materijalno blagostanje može biti smetnja za učeničko nasljedovanje Isusa te da su blagodati učenitva neizmerno veće od žrtava.

Tekst kaže daje Isusu pristupio „netko“ (gr. heis; „jedan“), dok Luka precizira da je riječ o „nekom ugledniku“ (Lk 18,18). On mu „dotrča“ (gr. prosdramde) s pitanjem, što daje dojam hitnosti. Pojam „mladić“ nalazi se samo u Matejevom izvještaju (Mt 19,22). I taj netko Isusu postavlja pitanje kakvo mu još nitko do sada nije postavio: „Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni?“ Čak ni učenici nisu prethodno razumjeli kad je Isus govorio o uskrsnuću ; nisu još razmišljali o „vječnom životu“.

Nakon što se pozvao na Zakon, Isus govori kako je samo jedno potrebno za baštiniti vječni život, a to je odreći se svega bogatstva i to uz dva uvjeta: dati siromašnima i posjedovati blago na nebu. Ova dva uvjeta odnose se na ljubav prema bližnjemu i ljubav prema Bogu. U tom trenutku ovog čovjeka obuhvaća tuga jer su ga Isusove riječi dotakle do te mjere da je shvatio koliko je navezan na svoje bogatstvo.

Reakcija učenika na Isusove riječi je razumljiva jer je za Židove bogatstvo smatrano Božjim blagoslovom (usp. završetak Knjige o Jobu), a sada postaje najvećom zaprekom na putu prema spasenju. Petar tada otkriva kako su učenici zapravo ostavili sve i pošli za Isusom, tako da su već na dobrom putu: „Evo, mi sve ostavismo i pođosmo za tobom“. Isus objašnjava zašto su to učinili: „Poradi mene i poradi evandjelja“. Ostavljanje svega opravdano je samo iskrenim prijanjanjem uz Isusa i njegovu riječ.

Svečani zaključak evandeoskog odlomka donosi Isusove riječi upućene ne samo učenicima nego i prvim kršćanima, Markovim suvremenikima, koji su osobno iskusili ono „stotruko“ u životu prve Crkve, posebno za vrijeme progonstava.

A onda dođi i idi za mnom

Zanimljiv je i poticajan razgovor što je zapisan u današnjem evanđeoskom odlomku. Kao da je spoj prvih dvaju čitanja u kojima se jasno naglašava prednost duhovnih pred materijalnim vrijednostima te snagu Božje Riječi koja mijenja život ako joj se predamo.

Dotrči netko, klekne preda nj pa ga upita

Ostaju nam nepoznati motivi zbog kojih je taj netko dotrčao Isusu. Ipak, ne možemo se oteti dojmu, na temelju svega što je slijedilo, da se došao praviti važan i steći dodatni ugled. Mnogi su tijekom prošlosti i sadašnjosti pokušavali Isusom popravljati ili povećavati svoj ugled. Mnogi ne dolaze Isusu da bi se nadahnuli na njemu, nego da bi od njega dobili jamstvo vlastite uspješnosti.

Iz te perspektive veoma provokativno zvuči njegovo pitanje: *Što mi je činiti da baštinim život vječni?* Jer zapravo ne želi postići nagradu u kraljevstvu nebeskom, nego pohvalu na zemlji.

Zapovijedi znaš

Isus se pomalo neobično otresa na njega tumačeći mu da je dobar jedino Bog. Bog koji pronađe misli i srca. Bog koji razumije nakanu njegova pitanja.

Ipak, u nastavku mu odgovara na pitanje. Poziva se na njegovo znanje. Poziva se na njegov intelekt i memoriju.

Zanimljivo je da Isus, za kojega vjerujemo da je Krist, koji je došao navijestiti i sklopiti Novi savez, odgovara citirajući Stari savez. Bogu se stiže postupno. Potrebno je rasti u vjeri. Potrebno je ići korak po korak da bi se moglo nadograđivati svoju vjeru i život iz vjere.

Jednako tako ove Isusove riječi nas opominju da je potrebno stjecati znanje o svojoj vjeri. Potreban nam je vjeronauk. I to ne samo dok smo školska djeca, nego još više u odrasloj dobi kada možemo spoznati bolje.

Sve sam to čuvao od svoje mladosti

Čovjek poentira Isusove riječi ističući svoju pravovjernost. On je taj koji je na pravom putu. On je taj koji čuva zapovijedi. Sve zapovijedi i cijelo vrijeme.

<https://aimeejoseph.blog>

Toliko i među nama ima onih koji se smatraju pravednicima i koji samozadovoljno promatraju svoj život. No, Isus nas uči da se tu ne smijemo zaustaviti.

Još ti jedno nedostaje

Isus ne traži od nas zadovoljenje normi. Isus od nas traži promjenu srca. A promjena srca se najbolje očituje u povjerenju koje imamo u Isusa.

Potrebno je odreći se svega. Izgubiti svaku zemaljsku sigurnost. Biti potpuno slobodan. Tek tada možemo biti Kristovi sljedbenici.

Nevjerojatan je zahtjev po kojemu se moramo osloboditi navezanosti i sigurnosti koju nam daje imetak. Ali, Bogu možemo pripadati potpuno tek kad nas ništa od njega ne odvraća. A Bog želi da budemo

potpuno njegovi. Da mu pristupimo potpunim predanjem i potpunim povjerenjem. Tek kad Bogu darujemo sve, Bog nas može preporoditi za novi, drukčiji i bolji život.

A onda dodi i idi za mnom

Tek preporođeni možemo ići za Isusom.

I nije bitno što je uglednik iz Evanđelja bio bogat. Nije bitno koliko bilo tko od nas posjeduje materijalnih dobara. Bitno je na koji način se odnosimo prema njima. Bitno je stavljamo li svoje pouzdanje u materijalna dobra i propadljive stvari ili u vječnoga Boga, Gospodara neba i zemlje.

Ako se grčevito držimo zemaljskoga, ne možemo ući u kraljevstvo nebesko.

Služba riječi269/12

Kako potaknuti bogataša da misli na siromaha

Jednoć dođe bogataš k magidu (tradicionalni židovski vjerski putujući propovjednik,) iz Kosnitza.

“Što ti obično jedeš?” upita ga magid.

“Ja sam skroman”, reče bogataš, “kruha, soli i malo vode su mi dosta.”

“Što vam pada na pamet!” korio ga je magid, “pečenje vi trebate jesti i medovinu piti kao i ostali bogati!” I ne pusti čovjeka da ode, dok mu nije obećao da će se od sada tako ponašati.

Poslije toga pitali su hasidi za razlog tako čudnovatog govora.

“Tek kad on bude jeo meso”, odgovori on, “znat će da siromašnom treba kruha. Dok god on jede kruh, mislit će da siromah može jesti kamenje.”

Mladen Herceg, Prepoznati dijamant, Izreke pustinjaških otaca i Hasidske priče, Teovizija, Zagreb, 2003.

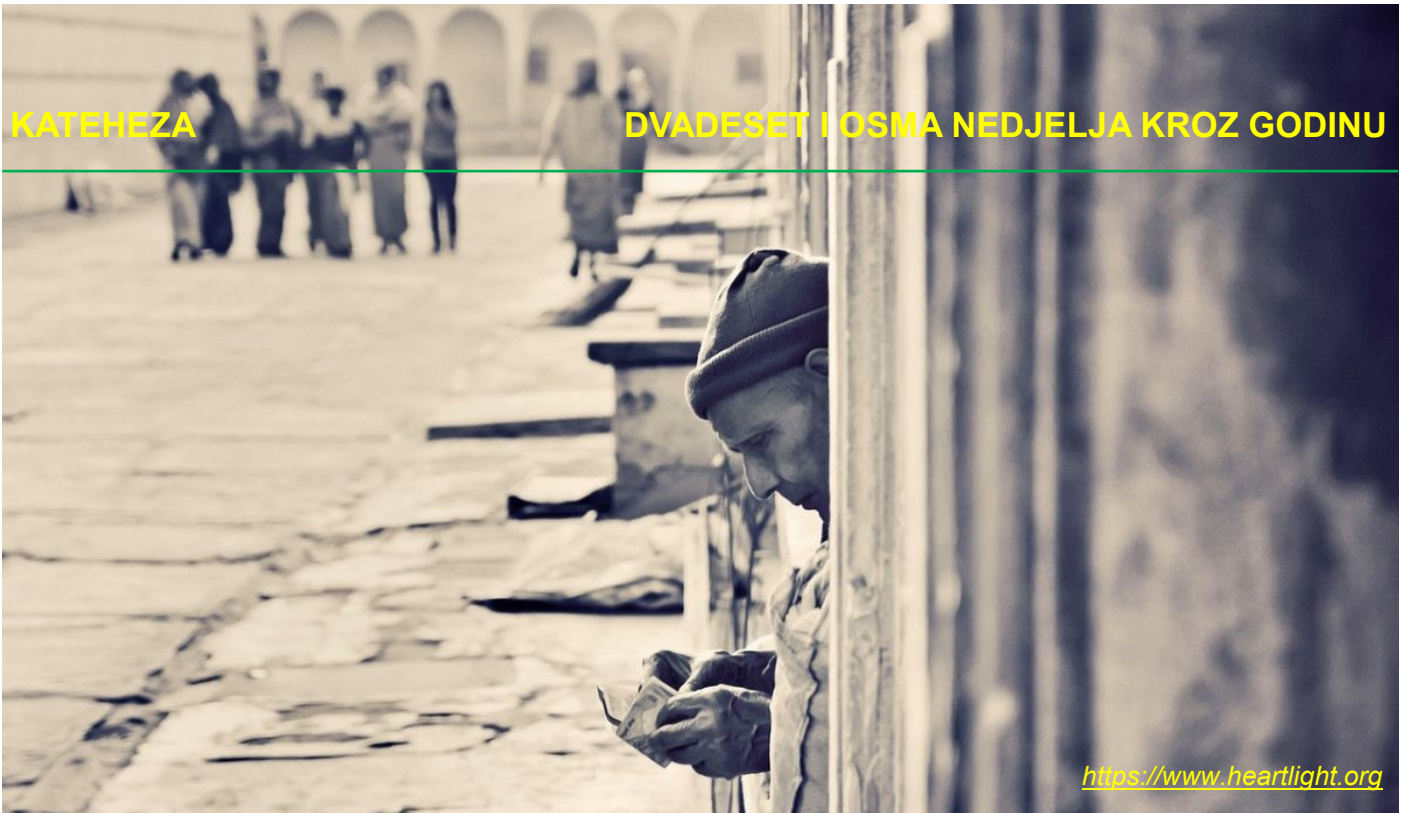
Bogatstvo i siromaštvo

U mislima mnogih vjernika vjerojatno stoji slika kako je u Starom zavjetu Bogu mio onaj tko imao velike posjede. Novom zavjetu, pak, zbog upravo suprotno, zbog Isusova je poziva na siromaštvo. Ta slika je površna, i zbog toga se valja pobliže osvrnuti na obje teme.

Prvo ćemo se pozabaviti temom bogatstva u Starom zavjetu. Prema Starom zavjetu, bogatstvo je u biti dobra stvar. Postojalo nepisano pravilo „tko dobro čini, ima dobru ženu, mnogo djece - osobito sinova - velika stada i mnogo imanja, taj prima blagoslov od Gospodina“. Sam Bog povezuje bogobojazne i pravedne ljude s bogatstvom. Vidimo to već kod praoca Abrahama o kojemu čitamo: „Abram je bio veoma bogat stokom, srebrom i zlatom“ (Post 13,2). Njegov sin Izak također je bio bogat čovjek. O njemu čitamo: „Izak je sijao u onom kraju i one godine urodilo mu stostruko. Jahve ga blagoslivljao te je čovjek bivao sve bogatiji, dok nije postao vrlo bogat“ (Post 26,12-13). Izakovo bogatstvo plod je Božjeg

blagoslova. Poznata nam je poslovice: „Badava se truditi ako nema Božjeg blagoslova!“ Za Jakova možemo reći i da je bio bogat: „Čovjek se tako silno obogatio, stekao mnogu stoku, sluge i sluškinje, deve i magarad.“ (Post 30, 43).

Spomenuli smo da je bogatstvo znak Božjeg blagoslova. Gospodin se brižno skrbi za svoje odabranike, za ljude koji su mu vjerni. Pri izlasku iz Egipta Bog je ljudima u pustinji dao manu. Učinio je da voda izvire iz stijene. Nakon dolaska u obećanu zemlju, zemlja je podijeljena između 12 plemena. Pojedinačna su plemena vrlo dobro prošla. Prema idealnoj slici, u obećanoj zemlji bilo je svega u izobilju. Uostalom, ništa nije moglo poći po zlu u zemlji koju je Bog dao svom narodu. Bogat čovjek je neovisan. Zahvaljujući onome što ima ne mora prositi i biti ovisan o bogatijem susjedu. Mudrosne knjige govore o osobinama koje čovjek mora imati da bi dobro upravljao svojim bogatstvom i povećavao ga. Mora biti hrabar, marljiv i mora biti mudar. Mudrost je mnogo važnija od bogatstva. Kralj Salomon mogao poželjeti bogatstvo, dug život ili smrt svojih neprijatelja. Ali on je izabrao mudrost, a tome je pridodano sve ostalo.

<https://www.heartlight.org>

Bogatstvo ipak nije najvažnija stvar u život. Novac ne kupuje zdravlje, kako čitamo u knjizi Sirahovoj: „Više valja zdravlje i snaga nego sve zlato svijeta i krepko tijelo više od golema posjeda.“ (Sir 30,15). Čovjek vrlo brzo otkriva granice svog bogatstva. Mnogo je važnijih stvari koje čovjek može imati i bez velikog imetka - duševni mir, dobar glas i ljubav, kao što čitamo u Pjesmi nad pjesmama: „Da netko daje za ljubav sve što u kući ima, taj bi navukao prezir na sebe.“ (Pjesma 8,7). Bogatstvo može čovjeku izazvati mnoge brige. Stalno ga mora štiti od kradljivaca i strahovati za vlastiti život.

Bog nagrađuje bogatstvom svoje izabranike. To ne znači da je svaki posjed rezultat Božjeg blagoslova. Mudrost starih naroda poznaje poslovice koje pokazuju da postoji i nepravedno stečeno bogatstvo koje čovjeku ne koristi. Ono što je netko nepravedno nakupio bit će potrošeno ili će pasti u ruke pravednika. U knjizi Mudrih izreka čitamo prekrasan stih: „Tko umnožava bogatstvo svoje lihvom i pridom, skuplja ga onomu tko je milostiv ubogima“ (Izr 28,8). Loše će završiti i bogataš koji se oslanja samo na svoj imetak i ne misli na Boga. Na mnogim mjestima u Bibliji možemo čitati o tome kako je uz veliko bogatstvo teško ostati vjeran Bogu i služiti mu. U Petoj knjizi Mojsijevoj čitamo:

„Kad ih dovedem u zemlju kojom teče med i mlijeko i za koju se zakleh ocima njihovim i kad se najedu, nasite i ugoje, okrenut će se oni drugim bogovima i njima će iskazivati štovanje; mene će prezreti i prekršiti moj savez“ (Pnz 31,20). .

Upravo je taj zaborav Boga razlog Isusova prijekora bogataša. Veliki bogatstvo je najčešća prepreka ulasku u Božje kraljevstvo. Isus u nekoliko prispodoba pokazuje da se čovjek mora odreći svega kako bi bio slobodan za kraljevstvo Božje. Ako želi doći do rijetkog bisera, mora prodati sve ostale kako bi imao dovoljno za kupnju najrjeđega. Isus je beskompromisan kada kaže: „Nitko od vas ne može biti moj učenik!“. Na osobit način u Evanđelju po Luki zapisane su mnoge prispodobe o sudbini bogataša i opisani Isusovi susreti s bogatašima. Prisjetimo se barem jednog takvog teksta. Isus je susreo mladića koji je od djetinjstva držao sve zapovijedi. Isus na njegovo pitanje što mu je činiti odgovara: „Još ti jedno preostaje: sve što imaš prodaj i razdaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom.“ Kad je on to čuo, ražalosti se jer bijaše silno bogat. Vidjevši ga, reče Isus: 'Kako li je teško imućnicima u kraljevstvo Božje! Lakše je devi kroz uši iglene nego bogatašu u kraljevstvo Božje'“ (Lk 18,22-25).

Isusov „jao“ upućen bogatima u Govoru na gori ponekad se tumači kao da je Isus njime odbacio sve one koji više posjeduju. Ali nije tako. Isus se družio i prijateljevao s bogatim ljudima. Njegovi prijatelji nisu bili samo siromašni nego i bogati koji su svojim bogatstvom pomagali drugima. Jednom bogatašu, Josipu iz Arimateje, dopušteno je da mu pripremi grob. Isusovi „jao“ upućeni su bogatim tlačiteljima, izrabljivačima koji nisu vidjeli i nisu htjeli vidjeti potrebite oko sebe.

Isus ne zahtijeva apsolutno siromaštvo prema kojemu nitko nema ništa. Ali od svih bez iznimke zahtijeva duhovno siromaštvo. Promiče svijest da smo samo upravitelji, a ne vlasnici onoga što imamo. Svatko će jednog dana položiti račun kako je koristio svoju imovinu.

Uz temu bogatstva usko je povezana tema siromaštva. Spomenuli smo da su u Starom zavjetu bogobožni i pravedni nagrađivani bogatstvom. Siromaštvo se smatralo zlom. Mudrosne knjige ukazuju da je siromaštvo često samo posljedica nereda, nemara i lijenosti. U knjizi Mudrih izreka čitamo: „Uzaludna je žudnja lijenčine, a ispunit će se želja marljivih.“ (Izr 13,4). Za mudraca je najbolja zlatna sredina između siromaštva i bogatstva, kao što opet čitamo u knjizi Mudrih izreka: „Udalji od mene licemjernu i lažnu riječ; ne daj mi siromaštva ni bogatstva: hrani me kruhom mojim dostatnim; inače bih, presitivši se, zatajio tebe i rekao: 'Tko je Jahve?' Ili bih, osiromašivši, krao i oskvrnio ime Boga svojega.“ (Izr 30,8-9). Sjetimo se priče o

Jobu. Bio je pobožan i pravedan čovjek. Bog ga je htio iskušati, dopustio je da Job izgubi sve, i imanje i djecu. Job ostaje vjeran Bogu. Nakon kušnji kojima Job nije podlegao, Bog ga daruje i daje mu duplo sve za njegovu vjernost.

Mojsijev zakon propisuje socijalnu sigurnost za siromašne u Izraelu. U Knjizi ponovljenog zakona čitamo: „Na završetku sedme godine opraštaj dugove. Nađe li se kod tebe kakav siromah, netko od tvoje braće u kojem god gradu u zemlji što ti je Jahve, Bog tvoj, dadne, ne budi tvrda srca niti zatvaraj svoje ruke prema svome siromašnome bratu, nego mu širom rastvori svoju ruku i spremno mu daj što mu nedostaje.“ (Pnz 15,1; 7-8). Ne treba biti velikodušan prema potrebitima samo jednom u sedam godina. Proroci su neprestano poticali na solidarnost, milostinju. Zaštitnik prava siromaha je sam Gospodin do kojega dopire njihov vapaj za pomoć. Siromašni ne uključuju samo siromašne bez sredstava, već i progonjene, nesretne i unesrećene. Osobito se u psalmima siromasi pojavljuju kao Božji prijatelji; traže utočište u Bogu. U osamnaestom psalmu čitamo: „...jer narodu poniženu spasenje donosiš, a ponižavaš oči ohole.“ (Ps 18,28).

Siromasi su posebice željno iščekivali dolazak Mesije. Jedna od njegovih zadaća bila je zauzeti se za potrebite i siromašne, kao što čitamo u Izaijinoj knjizi: „po pravdi će sudit' ubogima i sud prav izricat' bijednima na zemlji.“ (Izaija 11,4). U psalmima nalazimo još točniji opis Mesijina

ponašanja: „On će spasiti siromaha koji uzdiše, nevoljnika koji pomoćnika nema; smilovat će se ubogu i siromahu i spasit će život nevoljniku: oslobodit će ih nepravde i nasilja, jer je dragocjena u njegovim očima krv njihova!“ (Psalam 72,12-14).

Isus na samom početku svog javnog djelovanja iznosi „program kraljevstva Božjega“ u obliku osam blaženstava. Prva glasi: „Blago siromasima duhom, njihovo je kraljevstvo nebesko“ (Mt 5,3). Siromasi su baštinici Božjeg kraljevstva. Isus od svojih učenika traži da budu siromašni duhom, da budu siromašni pred Bogom i da se ne vežu uz materijalna dobra. Njihova su srca tada slobodna i spremna primiti Božje kraljevstvo. Isus se u javnosti pojavljuje kao Otkupitelj siromaha, koji im dolazi navijestiti radosnu vijest. Slijedi ga uglavnom siromasi. I među svojih dvanaest apostola imao je uglavnom nedobrostojeće ribare.

Sam Isus dolazi iz siromaškog okruženja. Rođen je u siromaštvu štale, živio je u Nazaretu - u obitelji običnog stolara. Umro je na križu kao zločinac. On sam je model dobrovoljnog siromaštva. On ostaje skroman i tih i za vrijeme slavnog ulaska u Jeruzalem, kako je pretekao prorok Zaharija: „Klikni iz sveg grla, Kćeri sionska! Viči od radosti, Kćeri jeruzalemska! Tvoj kralj se evo tebi vraća: pravičan je i pobjedonosan, ponizan jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu.“ (Zah 9,9). Čak i kada je Isus proglašen kraljem, nije zahtijevao kraljevsku odjeću, konje ili počasti. Njegova šutnja i poniznost, svojstvena siromasima, najviše dolazi do

izražaja tijekom suđenja i mučenja. Na križu ne više, nego tiho moli.

Isus poziva čovjeka na dobrovoljno siromaštvo. Čitamo o ranoj Crkvi: „U mnoštva onih što prigriše vjeru bijaše jedno srce i jedna duša. I nijedan od njih nije svojim zvao ništa od onoga što je imao, nego im sve bijaše zajedničko.“ (Dj 4,32). To je ideal koji je vrlo teško ostvariti u velikoj zajednici.

Nije istina da osoba koja ima mnogo imetka ne može biti siromašna duhom. Naprotiv - osoba koja nema gotovo ništa može se toliko grčevito držati onoga što ima da mu je srce neraskidivo povezano s tim. Imućni imaju obveze prema siromašnima. Za kršćanina je ta dužnost još ozbiljnija, jer u siromasima služi samom Kristu: „Zaista, kažem vam, što god učinite jednomu od ove moje najmanje braće, meni učinite!“ (Mt 25. :40).

O odnosu između bogatih i siromašnih često se raspravlja i u Starom i u Novom zavjetu. Sveto pismo nam pokazuje značenje siromaštva i patnje. Ljudi koji su došli Ivanu krstiti se pitaju: „Što nam je dakle činiti?“ (Lk 3,10). Ivan Krstitelj daje im konkretan savjet: „Tko ima dvije haljine, neka podijeli s onim koji nema. U koga ima hrane, neka učini isto tako“ (Lk 3,11). Evo izazova i za nas. Mi kršćani predstavljamo se kao znak najvećeg dara koji nam je mogao biti dan, Isusa Krista na zemlji. Stoga trebamo stati pred Boga praznih ruku i pomoći onima koji su siromašniji od nas.

Marie Klašková, <https://biblickedilo.cz>

Mora li čovjek biti podložan Božjem Zakonu?

Gdje je čovjek, kome je on podložan, koga treba slušati i kamo odlazi? Sva navedena pitanja predstavljaju „vječna” pitanja svih onih koji su se bavili čovjekom ili koji su bar razmišljali o svom vlastitom smislu. Možda je potrebno samo na trenutak osvrnuti se na sebe i pitati: „Tko sam ja?”

Antropološko pitanje o čovjekovoj relaciji s Bogom, kršćanska antropologija nadograđuje pitajući se o čovjekovu pozivu koji je, među ostalim, determiniran stvaranjem subote nakon njega. Subota implicira kako čovjek ili čovječanstvo nije posljednja instanca stvaranja, nego pretposljednja. Dovršetkom stvaranja svijeta, subotom Bog ustanovljuje božansku stvarnost koja stoji iznad reda stvorenoga, a sadržana je u aspektu stvaranja koji otkriva svrhu i smisao čovjeka iznad puke ovozemne egzistencije. Subota usmjeruje čovjeka, Božju sliku na službu klanjanja i štovanja Stvoritelja, u čemu on očituje puninu vlastite egzistencije, u suodnosu s Bogom za kojega je stvoren. Ova slika o suboti može nam se tek činiti kao izbljedjeli teološki koncept koji je „izmišljen” kako bi zadovoljio tezu o čovjekovoj podložnosti Bogu, ili kao zastarjela verzija moralnoga religijskog imperativa koji nas upućuje na neko biće koje je iznad.

Gdje je čovjek, kome je on podložan, koga treba slušati i kamo odlazi? Sva navedena pitanja predstavljaju „vječna” pitanja svih onih koji su se bavili čovjekom ili koji su bar razmišljali o svom vlastitom smislu. Možda je potrebno samo na trenutak osvrnuti se na sebe i pitati: „Tko sam ja?”

Koga čovjek treba slušati?

Kršćanski govor o dostojanstvu ljudske osobe upućuje nas u stvarnost koja nam jasno pokazuje kako čovjek nije nositelj vlastitoga dostojanstva sam po sebi, već mu je ono dano kao milosni Božji dar te čovjeka promatramo kao krunu i vrhunac Božjega djela stvaranja. Nije, dakle, pogrešna percepcija prema čovjeku kao višem od materije i nesvodivom na puku česticu „prirode ili anonimni element ljudskog društva” jer on nadilazi sveukupnu stvarnost priznajući sebi besmrtnu dušu koja nije tek produkt lažnih fizičkih ili socijalnih uvjeta, nego njome naprotiv dohvaća samu bit i istinu stvari. Čovjek kao biće apstrakcije, biće koje sanja, promatra, zamišlja i vjeruje. Ljudsko biće prožeto je težnjom

Marc Chagall, *Mojsije* , <https://www.itravelwithart.com>

autoreferencijalnoga definiranja vlastitoga Ja u kojem uvijek iznova traži odgovore o svom postojanju i smislu.

Nasuprot tom pogledu na čovjeka vidimo i onaj drugi suvremeni koji je naslonjen na mehanicistički i materijalistički svijet empirizma i racionalizma te potpuno izbacuje čovjeka iz središta stvorenoga svijeta te ga darvinistički promatra kao puku slučajnost evolutivnoga procesa. Ne treba biti previše ekskluzivan i zaključiti kako je ovo pitanje čovjeka sadašnjice, već se može zaključiti kako je ovo ujedno duboko egzistencijalno pitanje koje se bavi nadilaženjem vlastite egzistencije i oduvijek se krije u pitanju: „Može li čovjek pobijediti svoje čovječstvo i podignuti se na neki viši stupanj postojanja?” Gdje se krije prava mjera i istiniti odgovor?

Posegnuti za kršćanskom (zaboravljenom) praksom Duhovnoga razlučivanja

Kršćanski mehanizam promatranja sugerira na duhovno razlučivanje duhova koje može biti pomoć na tom putu pronalaska pravoga odgovora. Lat. cernere u značenju lučiti, razlikovati, procijeniti, raspoznati, ispravno vidjeti i vrednovati stvarnosti.

Teološki govor razlučivanja duhova je izrazito biblijski, ono je prikladna metoda otkrivanja znakova Božje volje i pomoć u kršćanskom duhovnom životu. Apostol Ivan

opominje: „Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego provjeravajte duhove jesu li od Boga, jer su mnogi lažni proroci izišli u svijet” (1 Iv 4,1). Pavao Solunjanima zapovijeda: „Duha ne trnite, proroštava ne prezirite! Sve provjeravajte: dobro zadržite, svake se sjene zla klonite” (1 Sol 5,19-21). Duhovno razlučivanje u životu kršćanina je ključno, vrlo zahtjevno i uvijek svijetu nerazumljivo i bezumno. No, to je put traženja Božje volje u svjetlu vjere: „Ne suobličujte se ovom svijetu nego se preobrazujte obnavljanjem svoje pameti, da možete razabirati što je volja Božja, što li je dobro, Bogu milo, savršeno” (Rim 12,2).

Kako svijet vidi čovjeka i Boga

Kontekst agnostičkoga relativizma doveo je u pitanje kapacitet čovjekova razuma za spoznaju istini. Iz toga proizlazi da istine vjere i norme božanskoga zakona ne interpretiraju Istine Objave i Božje svete volje, nego izražavaju i prezentiraju samo naše mišljenje i poimanje istoga. U tom su konceptu i naravni moralni zakon i dekalog ograničeni biti tek pragmatična pravila za utilitarističko korištenje, kulturno-kontekstualno određeni. Direktno suprotno tome stoji katolička perspektiva koja, utemeljena na Objavi, Svetom pismu i apostolskoj tradiciji naravni moralni zakon i zapovijedi smatra Božjim govorom i odgovorom čovjeku, koji je u kontinuitetu prisutan od Izraela – odabranoga naroda do danas.

Riječ koja je Tijelom postala i utjelovila se u punini vremena, Isus Krist prisutan je time u svim vremenima, svim kulturama, svim ljudskim bićima svih vremena, sa svojim zakonima i svojim obećanjima. Isus Krist jest isti, jučer, danas i uvijek. U tom kontekstu, i na toj hipotezi nije održivo postaviti hipotezu kako postoje neki nadvremenski zakoni neprimjereni ili neprilagođeni današnjem vremenu i trenutku, i postojanje situacijske istine. U tome se krije i potencijalni veliki problem koji se promovira kao trenutna krepost, a možemo ga nazvati potreba vlastite interpretacije svijeta i stvarnosti. Iako je vlastita ekspresija ona kroz koju proživljavamo okolinu, itekako smo potrebni Istine koja nije podložna mojoj interpretaciji jer lako možemo zaključiti da Vječnost, Bog i Svijet ne ovise o meni.

Tko je odgovorni sudionik krize?

Moral, norma i zakon dolaze pred areopag suvremenoga mišljenja i sama Crkva nalazi se u trenutku u kojem propituje zakone i norme i pita se pritom jesu li oni kompatibilni sa suvremenim svijetom i jesmo li pogriješili u interpretaciji. Evidentan je otklon i strah u naviještanju onoga što je do jučer bilo redovno i nedvojbeno. Pitamo se od kuda taj strah?

Stvaranje stanja zbunjenosti iz kojega više nijedna istina nije posve očita, dobra je i već odavno viđena taktika manipulacije, koja čini se ima sve više učinka. Možda stoga što joj u prilog ide fenomen koji prepoznajemo kao proizvod krize muževnosti koja rezultira krizom svećeništva i pastira. Svećenici se nužno trebaju bezuvjetno vratiti korijenima svoga svećeništva. Taj je korijen Isus Krist, onaj kojega je Otac poslao i koji šalje nas. Sin Božji govorio je iz svijesti kako sam ne može učiniti ništa (Iv 5,19), u čemu je sadržana prava narav svećeništva.

Mora li čovjek biti podložan Božjem zakonu? Apostol Petar je možda najbolje odgovorio na tu nutarnju ljudsku dvojbu. Naime, čovjek kao tražitelj smisla u opasnosti je da odluta na stranputice i traži jeftina i brza rješenja. Petar je zaključio: „Gospodine, kome da idemo, ti imaš riječi života vječnoga.” (Iv 6,69) Povjerenje u Božju prisutnost i istinitost njegova nauka predstavlja izvor i temelj hrabrosti Crkve u naviještanju. Vrijeme u kojem se Crkva boji ili dvoji oko Nauka označava u teološkom vidu vrijeme duboke krize. Crkva kojoj nije jasan smisao i sadržaj vlastitoga navještaja daje zbunjujuću poruku.

Moral i Božji zakon nije kazna i osuda, on je dogovor Boga i čovjeka i Put, Istina i Život u pravom i punom smislu.

Dar evanđeoske uzajamnosti

Na prvim stranicama Evanđelja po Luki zapisane su Marijine riječi: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi.“ Po tim riječima otvara se Evanđelje kakvo poznajemo. Kakvo nam je darovano. Domišljatost i strpljivost Božje ljubavi zasigurno bi i bez tih Marijinih riječi našla način kako se iznova i do kraja uključiti u čovjekovu povijest. No bez nečijeg ‘da’, bez čovjekovog ‘da’, Evanđelje nužno ostaje tek Božja čežnja.

Marijina spremnost da svojim životom poslužuje Božju uključenost u povijest s ljudima omogućuje Bogu da svima bude poslužitelj počevši od betlehemske sve do golgotske nesigurnosti, a potom i do svršetka svijeta.

Marijine riječi s početka Evanđelja po Luki tiču se svakog čovjeka koji želi živjeti Evanđelje. Svaki bi njegov dan trebao započinjati riječima: Evo službenice Gospodnje, evo službenika Gospodnjeg, neka mi bude po tvojoj riječi. Umjesto da čim se probudimo počnemo razrađivati planove za dan koji je pred nama, razmišljati o načinima kako ćemo ih što uspješnije ostvariti, bilo bi neusporedivo primjerenije da prije toga Bogu očitujemo svoju raspoloživost i da s evanđeoskom raspoloživošću pristupamo svemu, prihvaćamo sve što taj dan od nas traži. Jer evanđeoski zahtjevi se, u konačnici, svode na to da sve što jesmo i što činimo, budemo i činimo evanđeoski, i po tome i čovjeku i Bogu. I da učinimo sve što je do nas. Da ne propustimo biti ljudi s Evanđeljem u očima, s Evanđeljem u rukama, s Evanđeljem u duši. Da u Evanđelju bude sva naša zbilja.

Vrijedno je u tom duhu upitati se mogu li drugi Evanđelje prepoznati u našim životima. Ne u našim riječima. U našim životima. Jer ništa ne znači reći: Evo službenice Gospodnje, evo službenika Gospodnjeg, neka mi bude po tvojoj riječi...., ako po svojoj jednostavnosti i postojanosti vedro i zanosno ne žarimo Evanđelje.

Božić se istinski može dogoditi samo ondje gdje se živi Evanđelje. Samo onamo Bog može doći i nastaniti se. Zbog toga nas Božić uvijek iznova poziva na življenje Evanđelja. I zbog toga nema ljepšeg božićnog dara od Evanđelja. I kao što Evanđelje primamo od Božića, tako nam Evanđeljem valja i darivati Božić. I pritom ne gledati na kalendar.

Mali vjeronaučni leksikon

Petoknjižje

Petoknjižje, prvih pet knjiga Staroga zavjeta: Postanak, Izlazak, Levitski zakonik, Brojevi i Ponovljeni zakon; prvi, za židovstvo najvažniji dio hebr. Biblije, odnosno starozavjetni kanon; naziva se i Pentateuh, a od doba babilonskoga sužanjstva i Tora. U Novom zavjetu često se naziva Zakon ili Knjiga Mojsijeva. U knjigama Petoknjižja opisuju se događaji od stvaranja svijeta do Mojsijeve smrti. Osnovna su im tema zakoni, koji nisu sustavno oblikovani, već su ispričani i povezani s određenim povijesnim okolnostima. Druge su im teološke teme: stvaranje, izbor naroda, savez, pad, grijeh, blagoslov i dr. Najviše su neovisne i specifične među njima knjige Ponovljeni zakon i Postanak; ostale je nešto teže razgraničiti. Kritičkom se književnom analizom od XVII. st. razvila općeprihvaćena hipoteza o četirima osnovnim izvorima ili predajama, od kojih je nastalo Petoknjižje: o jahvističkoj, elohističkoj, svećeničkoj i deuteronomističkoj predaji. Drži se da je posljednji pisani oblik Petoknjižja redigiran u V. st. pr. Kr.

Pilat

Pilat, Poncije (latinski Pontius Pilatus [po'nti·us pi:la:'tus]), rimski vitez (I. st.). Prokurator Judeje od 26. do 36. godine. U doba cara Tiberija pokušao je uvesti carev kult u Jeruzalem, a novce židovskoga hrama potrošio je za izgradnju vodovoda, što je izazvalo pobunu Židova, koju je ugušio. Sagradio je Tiberiju hram u Cezareji (natpis pronađen 1961). Prema rimskim i židovskim izvorima, zbog samovolje i okrutnosti bio je opozvan i pozvan na odgovornost u Rim. Biblijska (novozavjetna) predaja kaže da je u procesu protiv Isusa potvrdio presudu sinedrija i time izrekao smrtnu kaznu (po Tacitu zbog političkih zločina). Pilatovo »pranje ruku«, kojim je simbolički otklonio od sebe krivnju za presudu, postalo je poslovično. Prema kršćanskoj predaji, počinio samoubojstvo, iako se, navodno, pod utjecajem svoje žene Klaudije Prokule (svetice u nekim istočnim crkvama), preobratio na kršćanstvo. U ranokršćansko doba pripisivali su mu se različiti apokrifni spisi (Pilatovi akti, Pilatovo pismo, Pilatova smrt).

Pjesma nad pjesmama

Pjesma nad pjesmama (hebr. šīr ha-šīrīm, lat. Canticum canticorum [ka'ntikum kantiko:'rum]), starozavjetna mudrosna knjiga, najljepše djelo starozavjetne biblijske poezije; zbirka pjesama koje slave uzajamnu i vjernu ljubav, izražena dijalozima i monolozima aktera. Židovska tradicija pripisivala je autorstvo kralju Salamonu, biblijska kritika smatra da je djelo dobilo završni oblik u V. ili IV. st. pr. Kr. Po nekima je Pjesma nad pjesmama zbirka ljubavnih i svadbenih pjesama, po nekima je već izvorno imala simbolično značenje i kultno-liturgijsku namjenu. Prihvaćena je kanonom među biblijske spise tek nakon alegorično-simboličnoga tumačenja sadržaja, prema kojemu su Židovi u ljubavnicima vidjeli odnos Boga i njegova naroda (Izraelci). Novi zavjet ju primjenjuje na Krista i Crkvu. Pjesma je nadahnula mnoge književnike, pjesnike i glazbenike.

<https://www.enciklopedija.hr/>

Pavao od Križa

19. listopada

Sveti Pavao od Križa rodio se 3. siječnja 1694. god. nedaleko od Genove u Italiji, a ime koje su mu dali bilo je Paolo Francesco Danei. Njegovo djetinjstvo i općenito njegov život priziva nam u pamet izgubljenost današnjeg čovjeka za sveto i za intenzivno proživljavanje Kristova otajstva, te nas u tom smislu poziva na premišljanje vlastite duhovnosti i otkrivanja značenja Kristove Muke u svakodnevnom životu. Pavao je, naime, svakodnevno uranjao u razmatranje Kristove Muke i na njoj se nadahnjivao, a htijući izraziti svoju zahvalnost Sinu Božjem na daru spasenja po kojemu nas je otkupio, i sam je redovito na sebi primjenjivao metode trapljenja, napose samobičevanja, noćnog bdjenja, dugotrajne molitve i posta.

Iako danas ni vjernici, a kamoli nevjernici ne vide gotovo nikakav smisao u takvim teškim oblicima pokore, napose u bičevanju i mrcvarenju vlastitoga tijela, valja istaknuti kako su oni svojevremeno među svetim ljudima bili česti i nipošto nisu bili odraz mazohizma, pogotovo ne putenog mazohizma, nego naprotiv nastojanja da se proživljavanjem teških fizičkih bolova pokuša što više uroniti u Kristovu Muku i preko doživljenih bolova suobličiti se samome Kristu. Tu je neizmjernu zahvalnost još kao dječak osjetio sveti Pavao i upravo će to biti razlog svega njegova kasnijega duhovnog nastojanja.

Iako je, prema pisanju njegovih biografa, odmalena bio pobožan, posebnu je duhovnu preobrazbu doživio oko 1715. god., za vrijeme jednog četrdesetsatnog klanjanja pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, kada se pripremao pridružiti venecijanskoj vojsci u obrani od Turaka, ali se tijekom klanjanja predomislio i krenuo drugim putovima, koji su ga doveli do osnivanja Družbe bosonogih klerika Presvetoga Križa i Muke Gospodina našega Isusa Krista, ili, kako se obično nazivaju – pasionista. Bilo je to 1720. god. Nekoliko godina poslije papa Benedikt XIII. zaređio ga je za svećenika i odobrio rad Družbe. Kasnije je, točnije 1771. god., zajedno s časnom majkom Crocifissom Costantini, utemeljio i ženski ogranak pasionista. Umro je u Rimu 18. listopada 1775.

Pasionisti su družba koja ima sjedište u Rimu, s oko 3000 redovnika i redovnica koji djeluju u 60-ak zemalja. Nose crne habite koji simbolički podsjećaju na Kristovu muku i smrt, a na kojima se, u visini srca, nalazi utkano srce na čijem je vrhu usađen križ, uz natpis: 'Jesu XPI passio' (Muka Isusa Krista). U Hrvatskoj ih nema, ali vrlo su aktivni u Italiji, Belgiji, Nizozemskoj, Engleskoj i Meksiku. Prepoznatljiviji su po dvostrukoj karizmi: nastojanju oko svakodnevnog uranjanja u Kristovu Muku kroz kontemplaciju te misionarskom radu, čime na svoj način skladno povezuju staro benediktinsko pravilo 'Ora et labora' (Moli i radi).

<https://laudato.hr/>

NAŠI POKOJNI

ZDENKO BOGDAN,

MUP sjedište, Marinci, 13. listopada 1991.

ANTUN HABAN,

MUP sjedište, Marinci, 13. listopada 1991.

ADAM PAVIČIĆ,

PU brodsko - posavska, Vukovar, 13. listopada 1991.

NENAD REŽIĆ,

MUP sjedište, Marinci, 13. listopada 1991.

TOMISLAV VINKOVIĆ,

PU brodsko - posavska, Marinci, 13. listopada 1991.

MATO ŽIVIĆ,

PU brodsko - posavska, Marinci, 13. listopada 1991.

DARKO BRLETIĆ,

PU karlovačka, Skradnik, 14. listopada 1991.

STJEPAN DUJAK,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 14. listopada 1991.

IVAN KOZIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 14. listopada 1991.

MIROSLAV PINJUŠIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 14. listopada 1991.

ŽELJKO ČULE,

MUP sjedište, Bujavica, 15. listopada 1991.

NIKOLA IVUŠIĆ,

MUP RH, Bujavica, 15. listopada 1991.

MATE LAŠKARIN,

PU ličko - senjska, Drenov klanac, 15. listopada 1991.

ZDRAVKO ŠPOLJARIĆ,

PU ličko - senjska, Drenov klanac, 15. listopada 1991.

JURE VUJEVIĆ,

MUP sjedište, Bujavica, 15. listopada 1991.

JOSIP MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

FRANJO MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

PAVO KLEŠKOVIĆ,

PU dubrovačko - neretvanska, Zavrelje, 17. listopada 1991.

BORIVOJ MARGETIĆ,

MUP sjedište, Osijek, 17. listopada 1991.

MIROSLAV NAGLAV,

MUP sjedište, Rijeka, 17. listopada 1992.

DRAŽEN DAUTANEC,

PU bjelovarsko - bilogorska, Pakrac, 19. listopada 1991.

MARIO KOVAČIĆ,

MUP RH, Bujavica pakrac, 19. listopada 1991.

IVAN PALAIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Glina, 19. listopada 1991.

IVANA FRANIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, u službi, Vrgorac, 19. listopada 1991.

JOSIP POLJAKOVIĆ,

PU požeško - slavonska, Čaglin, 19. listopada 1992.

POČIVALI U MIRU

Sveti Petar i dobra kršćanka na vratima raja

Neka se dobra kršćanka pojavila na nebeskim vratima. Bijaše jako uplašena. Sveti ju je Petar srdačno primio, ohrabrio je, ali i ozbiljno upozorio:

“Za ulazak u nebo treba imati stotinu bodova.”

Žena je počela nabrajati:

“Bila sam vjerna svomu mužu cijeloga života. Kršćanski sam odgojila svoju djecu - nije neki velik uspjeh, ali učinila sam sve što sam mogla. Dvadeset i dvije sam godine podučavala vjeronauk, radila sam u misijama kao volonterka i vodila župni Karitas. Strpljivo sam podnosila osobe oko sebe, osobito župnika i svoje ukućane...”

Kad je zastala da predahne, sveti će joj Petar:

“Dva i pol boda!”

Žena je počela strepiti. Zatim je nastavila:

“Ah da, dohranila sam svoje roditelje, oprostila sestri s kojom se bijah posvađala oko ostavštine. Zatim, nikada nisam propustila nedjeljnu misu, osim kad su mi se djeca rađala. Dolazila sam na korizmene propovijedi i na duhovne obnove, redovito molila jutarnje i večernje molitve, a u svibnju i krunicu...”

“To su tri boda!” - sveti će Petar.

Žena bijaše očajna.

“Samo tri boda?! Kako se uopće može doći do stotine?”

Sa suzama u očima, drhtavim će glasom ona:

“Ako je tako, onda me može spasiti jedino Božje milosrđe!”

“Sto bodova!” – poviče sveti Petar.

***Milosrdan i milostiv je Gospodin,
spor na srdžbu i vrlo dobrotiv...***

***Jer kako je nebo visoko nad zemljom,
dobrota je njegova s onima koji ga se boje...***

***Kako se otac smiluje dječici,
tako se Gospodin smiluje onima što ga se boje.***

***Jer dobro zna kako smo sazdani,
spominje se da smo prašina.***

(Ps 103)